వెనుతిరగని వెన్నెల

– డా.కె.గీత

- 31 -

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ: *అమెరికాలో తన తల్లికి స్నేహితురాలు, స్త్రీలకు సహాయం చేసే సంస్థ "సహాయ"ను నడిపే ఉదయినిని కలవడానికి వస్తుంది సమీర. నాలుగు నెలల గర్భవతైన సమీర, తనకు విడాకులు తీసుకోవాలని ఉందని, అందుకు దోహదమైన పరిస్థితుల్ని చెపుతుంది. ఉదయిని "తన్మయి" కథ చెపుతాను, విన్నాక ఆలోచించుకోమని చెప్తుంది సమీరతో. చుట్టాల పెళ్లి లో కలుసుకున్న తన్మయి, శేఖర్ లకు పెద్దవాళ్ల అనుమతితో పెళ్లిజరుగుతుంది. పెళ్లయిన మరుక్షణం నించే శేఖర్ అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. మొదటి సంవత్సరంలోనే అబ్బాయి పుడతాడు. తన్మయి యూనివర్శిటీ లో ఎమ్మే చదువుతూ ఉంటుంది. తన్మయి ఆశయాల్ని భరించలేని శేఖర్ గొడవ చేసి ఇంట్లో నుంచి వెళ్లిపోయి విడాకుల నోటీసు పంపుతాడు. తన్మయి స్థానిక రెసిడెన్షియల్ పాఠశాలలో ఉద్యోగానికి కుదురుకుంటుంది.*

యూనివర్శిటీ కేంటీను బయట చెట్టు కింద చిన్న చిన్న రాళ్ళ మీద కూచుని ఉన్నారు అనంత, రాజు, దివాకర్, కరుణ, తన్మయి.

చేతిలోని జే ఆర్ ఎఫ్ క్విజ్ పుస్తకం తెరిచి తన్మయి ప్రశ్నలు అడగసాగింది. ఇన్నాళ్లూ ఏ పుస్తకం చదివినా వ్యాసరూప ప్రశ్నలతో బాటూ బిట్ పేపర్ కి పనికొచ్చే ప్రశ్నలని అనిపించినవన్నీ ఈ పుస్తకంలో రాయసాగింది తన్మయి. జే ఆర్ ఎఫ్ లో మొదటి భాగమైన బిట్ పేపర్ ప్రిపరేషన్ కి ఈ నోట్సు బాగా ఉపయోగకారి అయింది. దాదాపు అయిదు వందల ప్రశ్నలవి. ఈ ప్రశ్నలని వారంలో కనీసం మూడు సార్లు ఒక్కొక్కరూ అందరినీ అడగాలన్న ఒప్పందం చేసుకున్నారు. ఇవేళ తన్మయి వంతు. వారం వారం మళ్లీ మళ్ళీ అడుగుతూ ఉండడం వల్ల అందరికీ ఇప్పటికే కంఠోపాఠం అయ్యేయి. ప్రశ్నలో మొదటి పదం వినగానే సమాధానం చెప్పెయ్య సాగేరు.

"ఇ....ఇవ్వి కాకుండా ఇంకేవైనా ఆ అడిగే దమ్ము ఎ...ఎవడికైనా ఉ.. ఉంటుందా అసలు?" అని నవ్వేడు దివాకర్.

అవే ప్రశ్నల్లో నాలుగు నించి పది వాక్యాల్లో రాయగలిగిన సమాధానాలని కరుణ వివరిస్తూ ఉంటే రాజు గబగబా పాయింట్సు నోట్సుగా రాయసాగేడు. అందరికీ తలో కాపీ ఇవ్వడం కోసం తన్మయి, అనంత వాటిని తమ దస్తూరీతో తిరగ రాయసాగేరు. కేంటీనులోంచి కాఫీ తెచ్చుకుని తమ వైపు నడిచి వస్తూన్న డిపార్టు మెంటు హెడ్డు చిదంబరం గారిని చూస్తూనే చప్పున నిలబడ్డాడు దివాకర్.

అంతా లేచి నిలబడడం చూసి, "ఏవిటోయ్ నిన్న కూడా చూసేను, చెట్టు కింద దుకాణం పెట్టేరేవిటి?" అన్నారు చిన్నగా నవ్వుతూ.

"జె..జే.ఆర్.. ఎఫ్ చ...చదువు మేస్టారూ..! " అన్నాడు దివాకర్.

తన్మయి చేతుల్లోని బిట్ పేపర్ కాగితాల వైపు చూసి, నేనొకసారి చూడొచ్చా? అన్నారు మేస్టారు.

ఒక్కో పేజీ తిప్పుతూ, "ఇవన్నీ ఎక్కడి నించి సేకరించేరు? అన్నారు ఆశ్చర్యంగా.

"గత సంవత్సరంగా చదివిన పుస్తకాల నించి మాస్టారూ" అంది తన్మయి వినయంగా.

"అంటే ఇవన్నీ మీకు ఇప్పటికే కంఠో పాఠాలా? అన్నారు మరింత ఆశ్చర్యంగా.

"అవును మేస్టారూ, తన్మయి ఒక పద్ధతి ప్రకారం మమ్మల్నందరినీ జే ఆర్ ఎఫ్ ఉత్తీర్ణులని చెయ్యాలని సహాయం చేస్తూంది. ఇక కరుణకి రాని విద్యే లేదు. మేమంతా తలో భాగమూ పంచుకుని ఇప్పటికి అన్నిటిలోనూ దాదాపు నిష్ణాతులయిపోయేం" అంది చకచకా అనంత.

"ఊ... అన్నీ బానే ఉన్నాయి గానీ ఎండలో ఈ చెట్టు కింద మకాం ఏవిటీ?" అన్నారు మేస్టారు.

"డిపార్మెంటుకి ఇప్పుడు సెలవలు కదా మేస్టారూ, మేమందరం కలవగలిగే చోటు మాకు ఇంతకంటే ఎక్కడా దొరకలేదు" అన్నాడు కరుణ.

"నాతో రండి" అని లేచారు మేస్టారు.

డిపార్టు మెంటులో అటెండరుని పిలిచి ఒక క్లాసు రూము తాళం తీయించి, "సెలవులైనా నేను పగటి పూట డిపార్టు మెంటులోనే ఉంటాను. మధ్యాహ్నం భోజనం సమయం వరకూ మీరిక్కడ చదువుకోవచ్చు. ఒక వేళ డిపార్టు మెంటులో నేను కనిపించకపోతే తిన్నగా మా ఇంటికి వచ్చెయ్యండి. అక్కడ మీకు సమాధానాలు తెలియని వాటికి అవసరమైన సాయం నేను కూడా చేస్తాను. మా ఇంటి లైబ్రరీలోని పుస్తకాలు చదువుకుని నోట్సులు రాసుకోవచ్చు. ఒకటే నిబంధన పుస్తకాల్ని ఇంటికి పట్టుకెళ్ళకూడదు. మీకు తెలిసిందేగా పుస్తకం.....విత్తం పర హస్తం గతం గత:" అన్నారు నవ్వుతూ.

"తప్పకుండా మేస్టారూ, చాలా థాంక్స్, నమస్కారం" అని బయటికొచ్చేరు అందరూ.

దివాకర్ వాళ్ళిల్లు మేస్టారింటికి దగ్గరే. కానీ అతనికి ఇంటి దగ్గర చదువుకోవడం ఎందుకో ఇష్టం ఉండదు. రాజు, అనంతల ఇల్లు ఊరికి చాలా దూరం. గబుక్కున రిఫరెన్సుకి పుస్తకాలు కావాలంటే చాలా కష్టం.

బయటకు రాగానే తన్మయి "మేస్టారు చెప్పినదీ నిజమే, మనకేవైనా డౌట్సు ఉంటే వెంటనే అడిగి సమాధానాలు తెలుసుకోవచ్చు" అంది.

కరుణ ఎందుకో ముభావంగా ఉంటున్నాడు. తన్మయితో ప్రత్యేకించి మాట్లాడడం, తన వైపు చూడడం చెయ్యడం లేదు. తన్మయికి అదొక ఊరట గా అనిపించింది. కారణమేదైనా తన వరకూ తనకి కరుణ గురించిన ఆలోచనలు అస్థిమితాన్ని కలగజేస్తు న్నాయి.

మర్నాడు తను కోర్టు వాయిదాకి వెళ్లాల్సి ఉంది.

"ఎల్లుండి డిపార్టుమెంటులో కలుద్దాం, నాకు హాస్టలులో రేపు పనుంది." అంది తన్మయి లేస్తూ.

అబద్ధం చెప్పాలంటే పరమ అసహ్యం తన్మయికి. అయినా తప్పని సరయ్యి ఇలాంటివి చెప్పాల్సి వచ్చినపుడు తన్మయి గొంతు వణికి పోతుంది.

అనంత గమనించి పక్కకు తీసుకెళ్ళింది. "అంతా బానే ఉందా తన్మయీ?" అంటూ.

చప్పున కళ్ళ నీళ్లు తిరిగేయి తన్మయికి.

"నాకు ఈ కోర్టు ల చుట్టూ తిరగడం అస్సలు నచ్చడం లేదు అనంతా" అంది.

"అతన్ని కోర్టు చుట్టూ తిప్పిస్తున్నాననుకుని నువ్వు అనవసరంగా తిరుగుతున్నట్టు నాకనిపిస్తూంది. అందువల్ల నీకు కలుగుతున్న మనస్తాపం అతనికి కలుగుతూందనుకోను. అతను నీలాగా భావుకుడు కాదు, సున్నిత మనస్కుడూ కాదు. కాబట్టి అతనికి ఇవన్నీ చాలా మామూలు విషయాలు. కాబట్టి ఎన్ని సంవత్సరాలైనా కోర్టు చుట్టూ తిరగగలడు. ఇక మగవాడు కాబట్టి, అతనేం చేసినా సమాజం అతనికి వంత పాడుతుందన్న ధీమా ఉంది. కానీ ఒక స్త్రీగా మన పాట్లేవిటో నీకు చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు. ఇక బాబు విషయం అంటావా? ఇప్పటికే నీకు వాడికి తండ్రి అనేవాడు లేకపోతేనే బావుణ్ణన్న భావం స్థిరపడి ఉండాలి. అసలు అతనికి బాబు పట్ల ప్రేమ ఉంటే ఇదంతా చేసేవాడే కాదు. ఎటు చూసినా అతను నిన్ను

ప్రేమగా చూసుకోని వాడూ, డబ్బు మనిషి, ఒక అధ్వాన్నపు తండ్రి, ఒక సరైన వ్యక్తిత్వం లేని పరమ చవట. నీకు ఏ విధంగానూ తగని వాడు. అతని కోసం నువ్వు ఇంతగా బాధపడ్తూ కోర్టు చుట్టూ దేనికోసం తిరుగుతున్నావో ఆలోచించుకో " సాలోచనగా అంది అనంత.

బస్సులో హాస్టలుకి వస్తున్నంత సేపూ తన్మయికి అనంత చెప్పిన మాటలే గుర్తుకు వస్తున్నాయి. అతనికీ, తనకూ మధ్య మిగిలిన బంధం ఒక్క బాబు మాత్రమే. మిగతావన్నీ ఎప్పుడో కాలంలో కలిసిపోయేయి. తనని ఇన్ని హింసల పాలు చేసిన అతను కోరుకున్నవన్నీ తనెందుకు చెయ్యాలి? అందుకే తను విడాకులు ఇవ్వదు, తనకెంత కష్టమైనా సరే. మర్నాడు కోర్టు కి పుస్తకాలు పట్టుకుని వెళ్ళింది. పుస్తకం పట్టు కుంటే తన్మయికి చుట్టూ ప్రపంచంలో ఏం జరుగుతుందో తలకెక్కదు. పరీక్షల సమయంలో బస్టాండులో బస్సు కోసం వేచే సమయంలో కూడా చుట్టూ గందరగోళంలో తనకి దీక్షగా చదువుకోగలిగిన ఏకాగ్రత ఉంది. అది ఇప్పుడు ఒక వరం అయ్యింది. తన్మయి చేతిలోని జె ఆర్ ఎఫ్ నోట్సులో దృష్టి కేంద్రీకరించింది. లాయరు లోపలికి పిలిచినప్పుడు యాంత్రికంగా వెళ్ళి అయిదునిమిషాల్లో బయటకు నడిచింది. శేఖర వైపు కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు. అతనిప్పుడు తనకు ప్రత్యర్థి మాత్రమే.

ఎక్కడో చదివింది, "నీ శత్రువు గురించి నువ్వు ఆలోచిస్తున్నావంటేనే, అతను నీ మీద గెలుపు సాధిస్తున్నాడని అర్థం".

"ఇక మీదట అతని ఆలోచనల్ని కూడా రానివ్వకూడదు."దృఢంగా నిశ్చయించుకుంది.

★★★

ఆ వారంలో స్కూలుకి సెలవులు వచ్చేయి. ఆయాలు ఊళ్ళు వెళ్ళేరు. హాస్టలు భవనాలన్నీ దాదాపు ఖాళీ అయ్యేయి. వార్డెన్లు కావాలంటే వెళ్ళొచ్చు, లేకపోతే ఉండిపోవచ్చు. వెంకట్ రెండు రోజులు వెళ్ళొచ్చేడు. మురళి ఒక రోజు పొద్దుటే వెళ్ళి సాయంత్రానికి వచ్చేసేడు. ఆయాలు కూడా సెలవు తీసుకున్నారు.

సాయంత్రపు భోజనాలయ్యేక ముగ్గురూ రెండు హాస్టళ్లకి మధ్య కుర్చీలు వేసుకుని కూచున్నారు.

తన్మయి మనసు నిండా పరీక్షల తాలూకు పుటలు తిరుగుతున్నా, కాస్సేపు వాళ్లతో కబుర్లు చెప్పడంతో మనసుకి ఊరట లభిస్తుందనిపించింది.

"మీరు కంప్యూటరు ఇన్స్ట్రక్టరు అయి ఉండి, ఓనమాలు దిద్దుతున్నానని చెప్పారేవిటి?" అంది తన్మయి వెంకట్ తో.

బదులుగా, "మరదే, అన్నీ చెప్పేస్తారు" అన్నాడు ఎప్పటి హాయైన నవ్వుతో వెంకట్.

తన్మయికి ఆ నవ్వు చూస్తే భలే ఆనందం వేస్తుంది. పసి పిల్లాడిలా ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉండడం ఎలా సాధ్యమవుతుంది అతనికి?

అదే అడిగింది.

అందుకు సమాధానంగా మురళి "జీవితమ్మీద సీరియస్ నెస్ ఉండదు వెంకట్ కి" అన్నాడు.

వెంకట్ సీరియస్ గా ఉన్నట్టు ఫోజు పెట్టి, "అబ్బా! సీరియస్ గా ఉండి మీరిద్దరూ సాధిస్తున్నదేవిటో! బై ది వే, కొత్త సినిమాలు ఏం చూసేరు?" అన్నాడు తన్మయి వైపు చూసి చిర్నవ్వుతో.

"సినిమాలా?" అని ఆశ్చర్యపోయింది తన్మయి.

తన జీవితంలో సినిమాలకి ఎప్పుడూ ఒంటరిగా వెళ్లలేదు. ఇక ఇప్పుడున్న పరిస్థితుల్లో సినిమాకి వెళ్ళే జీవితం ఉందా తనకు?" ఆలోచనలో పడిన తన్మయి వైపు చూస్తూ.

"ఏవిటండీ అంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు? నేనడిగిన ప్రశ్న సినిమాల గురించి, మా ఇంటి పై కప్పు గురించి కాదు" అన్నాడు వెంకట్.

"ఈ నవ్వులాటలకేకానీ, మీకభ్యంతరం లేకపోతే మీ గాథ వినాలని ఉంది" అన్నాడు మురళి.

తన్మయి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. పైకి ఎంతో గంభీరంగా, నిశ్శబ్దంగా కనిపించే ఇతనికి తన గాథ వినే కుతూహలం ఉందన్న మాట.

తన మౌనాన్ని మరోలా అర్థం చేసుకుంటూ, "అంటే మీకు అభ్యంతరం లేకపోతేనే" అన్నాడు మురళి.

వెంకట్ కూడా తన వైపు చూస్తూ, మీ గాథ మన ముగ్గుర్నీ దాటి ఎప్పుడూ ఎక్కడికీ వెళ్లదని మాట ఇస్తున్నా" అన్నాడు సీరియస్ గా.

"మీకు అంత సీరియస్ నెస్ అతకదు లెండి. అయినా మంచి మిత్రులు, మీకు కాక ఇంకెవరికి చెప్పుకోగలను నా గాథ. కాకపోతే వినే ఓపిక మీకుండాలి అంతే." అంది తన్మయి.

దాదాపు రెండు గంటల సేపు తన్మయి చెప్తున్న సన్నివేశాల్ని అతి నిశ్శబ్దంగా విన్నారు మురళి, వెంకట్.

మురళి వెంటనే తేరుకోలేనట్లు కనిపించాడు. ఎటో చూస్తూ తన్మయి బాధల పట్ల దుఃఖిత హృదయం తోనూ, తన్మయిని దుఃఖానికి గురి చేసిన అతని పట్ల కోపావేశాల తోనూ సతమతమవుతున్నట్లు అనిపించాడు.

వెంకట్ మాత్రం, "మీరు యూనివర్శిటీకి వెళ్లి వస్తున్నారంటే ఏదో మామూలు విషయం అనుకున్నాను. మీకున్న పట్టుదలకీ, ధైర్యానికీ జోహార్" అన్నాడు.

ఎప్పుడూ యోగమూర్తిలా శాంత వదనంతో ఉండే మురళి ముఖంలో కనిపిస్తున్న బాధని చూసి తన్మయికి వేదన కలగసాగింది. "తను మురళి ప్రశాంతతని కొల్లగొడుతూ ఉందా !"

అప్పుడప్పుడే పశ్చిమాన ఉదయిస్తున్న చంద్రుడి వైపు చూస్తూ "తన్మయిగారూ! మీ కథ విన్నాక మీ పట్ల గౌరవం రెట్టింపు అయింది. ఎప్పటికీ మీ జీవితం వెనుతిరగని వెన్నెల కావాలని ఆశిస్తున్నాను. మీ ఆశయ సాధనలో నా సహాయం ఎప్పుడు అవసరమైనా చెప్పండి, తప్పక చేస్తాను. మీ జీవితం పదిమందికి స్ఫూర్తిదాయకం. జీవితం అనేది ఒకే ఒక సారి మాత్రమే లభిస్తుందని నమ్ముతాను. జీవితం ఎంత చిన్నదో అంత అపురూపమైనది. దానిని సార్థకం చేసుకుంటూన్న మీకు శిరసు వంచి నమస్కరిస్తూ అభినందనలు తెలియజేస్తు న్నాను." అన్నాడు ఉద్విగ్నంగా.

"నాకు అంత భాష రాదు గానీ, 'మీ' జీవితాన్ని జీవించడం అంత సులభతరం ఏమీ కాదు. "ఐ హేవ్ సీన్ ద గ్రేటెస్ట్ ఉమన్ ఇన్ మై ఎంటైర్ లైఫ్" అన్నాడు వెంకట్.

"నన్ను అంతగా పొగిడెయ్యకండి. నా బాధల్ని చెప్పుకోవడానికి మీరిద్దరూ ఇక్కడ ఉండడం నా అదృష్టం అంది తన్మయి తేలికైన మనస్సుతో.

ఒక్క నిమిషం అని తన్మయి చేతిలో బ్యాగుతో వచ్చి, "మురళి గారూ అతను పట్టుకెళ్ళిపోగా మిగిలిన బట్టలు ఇవి. మన వృద్ధాశ్రమంలో ఎవరికైనా ఉపయోగపడ్తాయేమోనని పట్టుకొచ్చేను" అంది మురళికి ఇస్తూ.

ఇంతలో వొంటింట్లో నుంచి వంటతను, వంటావిడ మరో ఇద్దరు పని వాళ్ళు గాభరాగా పరుగెత్తుకొచ్చేరు.

ఏమైయిందని అడిగేలోగా మరింత గాభరాగా, "సిలెండరు పైన మంటలొచ్చే సేయి....మంటలు" అంటూ పరుగు లంకించుకున్నారు.

పక్కనే ఆడుకుంటున్న బాబుని లేవదీసి ఒక్క ఉదుటున తన్మయి కూడా దూరానికి పరుగు తీసి చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళతో బాటూ వెళ్ళి నిలబడింది. అంతా హాస్టలు భవంతికి దూరంగా నిలబడ్డారు. ఎవరికీ ఏమీ తోచడం లేదు. గూర్ఖాలు, తోట పని వాళ్ళు కూడా పరుగెత్తుకొచ్చి అక్కడే నిలబడిపోయేరు. వంటింట్లో పెద్ద మంట తాలూకు వెలుతురు వస్తోంది. ఎప్పుడు పేలుతుందో, పేలితే ఏమవుతుందో అన్న ఆందోళన అందరి ముఖాలలోనూ.

"మురళి గారేరీ?" అంటూ చుట్టూ చూసింది తన్మయి.

వెంకట్ చుట్టూ చూస్తూ , వంటింటి వైపు చూపించేడు.

వంటింట్లో నుంచి మంటలు రేగుతున్న సిలెండర్ని పెద్ద గునపం తో బయటకు తోసుకుంటూ వస్తున్న మురళి వైపు చూసి "మురళీ, జాగ్రత్త" అని అరిచింది తన్మయి భయంతో చెంగు తీసి నోటికి అడ్డం పెట్టు కుంటూ.

ఆ సిలిండర్ని పక్కనే జరుగుతున్న కన్స్ట్రక్షన్ ఇసుక లో పడేసి, పరుగెత్తుకెళ్లి కనబడ్డ బక్కెట్టు లో నీళ్ళు తెచ్చి కుమ్మరించి ఆర్పేసేడు మురళి. అందరూ ప్రశాంతంగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. బొబ్బలెక్కిన అతని చేతుల్ని దాచుకుంటూ తమ వైపు వస్తున్న మురళిని చూసి తన్మయి అసలతను అలా ఎలా చేయగలిగేడో అర్థం కాక అయోమయంగా తలూపింది. ఇంత అసంకల్పితంగా పరోపకారం చెయ్యగలిగిన ఇటువంటి గొప్ప వ్యక్తులు కూడా ఉంటారా?! ప్రమాదం జరిగినప్పుడు ఎవరైనా ముందుగా తమని తాము రక్షించుకునే ప్రయత్నమే చేస్తారు. తన వరకూ తనకి ముందుగా బాబు గుర్తొచ్చేడు. అదేం ప్రమాదమో తెలియకపోయినా అసంకల్పితంగా అందరితో బాటూ తనూ పరుగు తీసింది.

కానీ మురళి అందరినీ రక్షించడానికి తన ప్రాణాలు పణంగా పెట్టడానికైనా సిద్ధమయ్యేడు. అదెలా సాధ్యం?!

మురళి దగ్గరకు రాగానే కళ్ల నిండా నీళ్ళ తో మనసంతా నిండిన అత్యున్నత భావంతో రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించింది. మురళి వంటి ఉన్నత వ్యక్తిత్వం ఉన్న వ్యక్తిని ఇంత వరకూ తన జీవితంలో చూడలేదు, బహుశా: ఎప్పటికీ చూడదేమో. అతని మీద ఆరాధన, గౌరవం వంద రెట్లు పెరిగేయి తన్మయికి. బాబుతో కాళ్ళకు దణ్ణం పెట్టించింది.

"అరెరే, ఏవిటిదంతా" అన్నాడు దూరంగా జరుగుతూ మురళి.

స్కూలు కరస్పాండెంట్ రాఘవేంద్రరావు గారు ఇంటి నుంచి వార్త విని హుటాహుటిన వచ్చేరు.

మురళీని అంతంత రిస్కులు చెయ్యొద్దని సున్నితంగా మందలిస్తూ నే గొప్ప ప్రమాదాన్ని తప్పించినందుకు అభినందనలు కురిపించేరు.

శేఖర్ లాంటి దుష్టులే కాదు, మగవాళ్ళలో మురళి లాంటి ఉన్నతులు కూడా ఉంటారని తన్మయి అర్థం చేసుకుంది.

ఆ సంఘటన తన్మయి జీవితమ్మీద చెరగని ముద్ర వేసింది.

బాబుకి సెలవు కావడంతో కంబైండ్ స్టడీస్ కి తనతో తీసుకెళ్లక తప్పడం లేదు తన్మయికి.

మొదటి నించీ ఒక కాలి మీద వాడిని కూచోబెట్టుకుని మరో కాలిమీద పుస్తకం పెట్టుకుని చదవడం తన్మయికి అలవాటైన విద్యే. ఆ రోజు అందరూ మేస్టారి ఇంటి దగ్గర చేరేరు. మాస్టారి భార్య అంత మందికి విసుగూ విరామం లేకుండా ఉడక బెట్టిన వేరు శనగలు, కాఫీ అంటూ అస్తమాటూ ఏవేవో తెచ్చి ఇచ్చేవారు. మాస్టారితో సరి సమానమైన గొప్ప వ్యక్తిత్వం ఆమెది.బాబు నిమిష నిమిషానికి తన్మయిని చదవనీయకుండా విసిగిస్తుండడం చూసి మాస్టారు బాబుని "ఇలా రావోయ్, అమ్మని చదువుకోనివ్వు, నీకు జాంకాయలు కోసిస్తాను" అని పెరట్లోకి తీసుకెళ్లేరు.

అది మొదలు ఎప్పుడు మాస్టారింటికి వెళ్లినా, జాంకాయలు అంటూ బాబు ఆయన వెంట పడడం, ఆయన నవ్వుతూ వాణ్ణి ఎత్తుకుని తీసుకెళ్లడం పరిపాటి అయ్యింది.

"ఎన్నో కష్టాలలో ఉన్నా, ఆ అమ్మాయికి ఆ చదవాలనే దీక్ష చూడు" అని మాస్టారు భార్యతో అనడం వింది తన్మయి.

ఆ రోజు అంతా వెళ్లేక, “మరి పదినిమిషాల్లో వెళ్దువులే” అన్నారు మాస్టారి భార్య వేదవతి.

"ఇలా చూడమ్మా, నీ కష్టం ఏవిటో నాకు తెలీదు. మాస్టారికి నీమీద అమిత వాత్సల్యం. ఆయనకు బాగా కష్టపడి చదివే వాళ్ళంటే ఎంతో అభిమానం. నువ్వు పరీక్షల సమయంలో బాబుతో బాటూ ఇక్కడే ఉండి చదువుకో. నువ్వు పరీక్షలకి వెళ్లినపుడు బాబుని నేను చూస్తాను" అన్నారావిడ.

తన్మయికి చప్పున దుఃఖంవచ్చింది. కళ్ళ నిండా నీళ్లతో నమస్కరించింది. తన పట్ల కొందరికి ఎందుకు ఇంత దయ? ఆ దంపతులిద్దరినీ జీవితంలో మరిచిపోకూడదు అనుకుంది తన్మయి. ఆవిడ చేత్తో వండిన కలగూర పప్పు, పెరటి చిక్కుడు కాయల కూర ఎంతో రుచికరంగా అనిపించాయి తన్మయికి. కొసరి కొసరి వడ్డించారావిడ.

జే ఆర్ ఫ్ పరీక్షలు రాసే రోజు రానే వచ్చింది. మాస్టారి భార్య దగ్గర బాబుని వదిలింది. ఈ పరీక్ష కోసం ఎన్నో రోజుల నించీ ఎదురుచూపు. ఇదొక అంతిమ ఘట్టం. చావో, రేవో తేల్చుకోవలసినంత తెగింపు.

ముందు రోజు నించే ప్రశ్న తర్వాత ప్రశ్న తలలో ప్రత్యక్షమవుతూ ఉన్నాయి. తనలో తాను మననం చేసుకుంటూ యోగముద్రలో ఉన్నట్టుంది మస్తిష్కం. పరీక్ష హాలు చూసే సరికి ఆశ్చర్యం వేసింది. అన్ని డిపార్టుమెంటులకి కలిపి ఒకే పెద్ద హాలులో జరుగుతూ ఉంది పరీక్ష. మొత్తం యూనివర్శిటీ లో కొన్ని వేల మంది అక్కడ పరీక్ష రాస్తున్నారు.పరీక్షలో మొదటి విభాగం ఇంగ్లీషు, లెక్కలు ఏ సబ్జెక్ట్ వారికైనా సమానమని గుర్తుకు వచ్చింది తన్మయికి. రెండవ విభాగం, మూడవ విభాగాలు పూర్తిగా సబ్జెక్ట్ కు సంబంధించిన పేపర్లు. తమ డిపార్ట్ మెంటు నించి సీనియర్లు కూడా చాలా మంది పరీక్ష రాస్తున్నారు. ఉదయం నించి సాయంత్రం వరకూ పరీక్ష అది. మధ్యలో గంట సేపు విరామం. విరామంలో మిత్రులంతా కలుసుకుని పొద్దుట పరీక్ష తాలూకు విషయాలన్నీ చర్చించుకున్నారు. అందరూ ఇంగ్లీషు, లెక్కలు కఠినంగా ఉన్నాయని వాపోయారు. కానీ తన్మయికి అంత కష్టంగా అనిపించలేదు. మొత్తం మూడు పరీక్షలు శ్రద్ధగా రాసింది తన్మయి. అన్నీ తెలిసిన ప్రశ్నలే అనిపించాయి. పరీక్ష రాసి బయటకు రాగానే పెద్ద భారం తీరినట్లైయింది.

పరీక్ష కాగానే అంతా సినిమాకి వెళ్దామని ప్రోగ్రాము పెట్టుకున్నారు. తన్మయి మృదువుగా తిరస్కరించి బాబుతో బాటూ హాస్టలు బస్సెక్కింది.

ఆ మరసటి వారంలో హాస్టలు గేటు దగ్గర్నించి కబురు వచ్చింది తన్మయి కోసం విజిటర్సు వచ్చారంటూ. తన్మయి ఆశ్చర్యంగా ఆఫీసు రూములోకి అడుగు పెట్టింది.

శేఖర్ తల్లి, ఆవిడ తమ్ముణ్ణి తీసుకుని వచ్చింది.

"బాబుని చూడడానికి వచ్చేం." ముక్తసరిగా అంది శేఖర్ తల్లి దేవి.

తన్మయి చెయ్యి విదిలించుకుని బాబు ఆవిడ పిలవగానే అటు పరుగెత్తేడు. ఆవిడ చేతిలోని ఫైవ్ స్టార్ చాక్లెట్టు చూసి.

తెల్ల చీర కట్టుకుని సన్యాసినిలా ఉన్న తన్మయి వైపు చూసి పెద్దగా నిట్టూర్చింది ఆవిడ.

ఆవిడ తమ్ముడు "ఇలా చూడమ్మాయి, నీ మంచి కోసం నీకు ఒక మంచి సలహా చెప్తాను విను. మా శేఖర్ నీకు విడాకుల కాగితం పంపించాడంటే ఇక మీదట నిన్ను ఏలుకునే ఉద్దేశ్యం లేకనే. అలాంటి వాడిని పట్టుకుని ఎన్నాళ్ళు వేళ్ళాడతావు చెప్పు, ఆ సంతకమేదో పెట్టేస్తే ఇరువురికీ మంచి జరిగినట్టవుతుంది. మధ్యలో పిల్లాడు కూడా నలిగిపోతున్నాడు" అన్నాడు ఎక్కడ లేని సానుభూతి వ్యక్తం చేస్తున్నట్లు.

తన్మయి మాట్లాడకుండా బాబు దగ్గిరికి వెళ్ళి చెయ్యి పట్టుకుని "పద నాన్నా, లోపలికి వెళ్దాం." అని చెప్పి వాళ్ళ వైపు కూడా చూడకుండా హాస్టలుకి తిరిగి వచ్చేసింది.

మ్లానమైన ముఖంతో తనని దాటి వెళ్తూన్న తన్మయిని చూస్తూ "ఏవైంది తన్మయి గారూ?" అన్నాడు మురళి.

"మురళీ గారూ! నాకు సాయం చేస్తానన్నారుగా, దయచేసి నాకోసం ఏ విజిటరు వచ్చినా నేను అందుబాటులో లేనని చెప్పించండి" అంది నమస్కరిస్తూ తన్మయి.

మురళి విసవిసా గేటు దగ్గరికి నడిచేడు. తన గదిలోకి రాగానే దు:ఖం ఆగలేదు తన్మయికి. తన మానాన తనని బతకనివ్వకుండా అతని బంధువులు వచ్చిపోవడం ఎందుకు? తనకీ బాధలెందుకు? తనేం చెయ్యాలో ఇప్పటికీ వాళ్ళే శాసిస్తారు.

బాబు తమ దృష్టి నించి దూరం కాకుండా ఉండడానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తున్నారు.

ఆ మరుసటి నెలలో జ్యోతి, భానుమూర్తి వచ్చేరు. స్వయంగా భానుమూర్తి బాబాయి మనవడి పెళ్లి జరుగుతూంది. తన్మయిని పట్టుబట్టి తీసుకువెళ్లింది జ్యోతి. పొద్దుట వెళ్లి సాయంత్రానికి వచ్చేసేదే కాబట్టి ఒప్పుకుంది తన్మయి హాస్టలులో చేరి, తెల్ల చీరలు కట్టుకోవడం మొదలు పెట్టినప్పట్నించీ నిరాడంబరంగా బతకడం అలవాటు అయిపోయింది తన్మయికి. తల్లి తెచ్చిన పట్టుచీర కట్టుకుంటే ఏదో ఎబ్బెట్టుగా అనిపించసాగింది.

పెళ్ళి ఆర్భాటంగా జరిగింది. ఒక పక్క తిండి లేక అన్నమో రామచంద్రా అంటూ దేశంలో ఎందరో అలమటిస్తూ ఉండగా పెళ్లి పేరుతో పెడ్తున్న ఖర్చుని, విందులని చూసి మొదటిసారి చికాకు అనిపించింది తన్మయికి.

పెళ్లిలో తనకి శేఖర్ మేనత్త వరసయ్యే ఒకావిడ తన్మయి కూచున్న పక్క కుర్చీలో కూచుంది.

"బావున్నావా అమ్మా, ఎప్పుడో నీ పెళ్లిలో చూసేను. అన్నట్టు మీ ఆయన మరెవరో పిల్లని పెళ్ళి చేసుకుని, దానితోనే ఉంటున్నాడంట తెలుసా? వాళ్లు కాపురం ఉన్న వీధిలోనే నెల్లూరులో మా చెల్లెలు ఉంటూంది." అంది.

తన్మయికి ఒక్క సారిగా ఒంట్లో నించి కంపరం పుట్టుకు వచ్చింది. అక్కణ్నించి లేచి మరో చోటికి వచ్చేసినా ఆవిడ చెప్పిన మాటే చెవుల్లో గింగిర్లు తిరుగుతూంది. "వాడు ఆ పిల్లని వాడుకున్నాడు, వాళ్ళు కాలూ, చేతులూ కట్టి పెళ్లి చేసేసేరు." అని.

తన్మయికి ఇప్పుడు అన్ని విషయాలూ అర్థం కాసాగేయి.

తనతో అంత హఠాత్తుగా గొడవ పెట్టి ఎందుకు విడాకులు వెంటనే పంపించేడో, విడాకుల కోసం వాళ్ళ వాళ్లు ఎందుకు ఆరాట పడ్తున్నారో. తను విడాకులు ఇచ్చే వరకు "చట్ట బద్ధంగా" అతనికి పెళ్ళి చేసే వీలు లేదు. నెల్లూరులో అమ్మాయి అంటే బహుశా: ఇంటి వాళ్ల అమ్మాయి ఉంటుంది. ఒక్కతే కూతురు కావడం వల్ల వాళ్ల ఆస్తి మీద కన్నేసినట్టున్నాడు దుర్మార్గుడు.

అక్కడ ఎక్కువ సేపు ఉండలేక, త్వరగా భోజనం కానిచ్చి, అమ్మా, నాన్నల దగ్గర సెలవు తీసుకుని బయలుదేరింది తన్మయి.

వెనక నించి ఎవరో, "ఈ అమ్మాయి శేఖర్ మొదటి పెళ్ళాం కదూ! వీళ్ల వంశంలో అందరికీ మొగుళ్లనొదిలేయడం ఆనవాయితీ" అనడం వింది.

కుతాకుతా ఉడుకుతున్న మనసు మీద మాటల గాయాలు మళ్లీ మళ్లీ తగులుతూ ఉన్నాయి. "ఇంకెప్పుడూ బంధువుల ఇళ్ళకి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ రాకూడదు." గట్టిగా నిర్ణయించుకుంది.

బస్సులో బాబు వెంటనే నిద్రపోయేడు.

బస్సులోని చీకటి మనసంతా నిండినట్లయ్యి తన్మయి బుగ్గల మీద నించి వెచ్చని కన్నీళ్ళు ధారాపాతంగా కారసాగేయి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

COMMENTS